

билника съ току що извадено вино. Ала жена му се препръчи и не му даваше да вземе билника.

Ивамъ Тънкия, усѣтиль силата на жена си се спре и я изгледа свирепо. И може би той щѣше да отстѣпи предъ нейната воля. Ала нѣкой се обади:

— Сега Иванъ ще каже: да не бѣше жената . . .

— Пъкъ ти жабо ненаситна, — се ропна Иваница, къмъ оногова, който се обади.

— Млъкъ! — Изправи юмрукъ срещу жена си Иванъ. И като посѣгна да вземе билника изрева съ нечуванъ гласъ: твоята женска майка да . . .

Жена му се стресна отъ гласа му, но и тя кипна и прегърна билника.

Двамата се сбориха.

Тя стиска билника; той дърпа, до като неволно го удари